

LLUITA

INTERNACIONALISTA

nº 160- gener/febrer 2019 - donatiu 2 euros

Editorial

PP-C's-Vox a Andalusia. Inici judici 1 Octubre

pàg 3

Economia: PGE 2019

pàg 4

Política:

pàg 5-11

Judici 10: La Monarquia, al banc dels acusats!

Detencions en les comarques gironines

Municipals i autonòmiques de Madrid

Combatre Vox, derrotar el front amb PP i C's

Moviments:

Història de la lluita per les pensions

pàg 14

Dona Treballadora

pàg 11-13

Des de baix i a l'esquerra: a la vaga general

Violència de gènere: no són casos aïllats: és patriarcat

Internacional:

pàg 15-20

Perpètua a militars argentins assassins d'Ana M. Martínez

Els kurds de Síria, entre l'espasa i la paret

Veneçuela.

No oblidem: Yolanda, Nahuel, fins el socialisme, sempre!

Suplement: 100 anys de la revolució alemanya de 1918 i dels assassinats de Rosa Luxemburg i Karl Liebknecht

Unitat Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (UIT-QI)

Roma,

del director mexicà Alfonso Cuarón

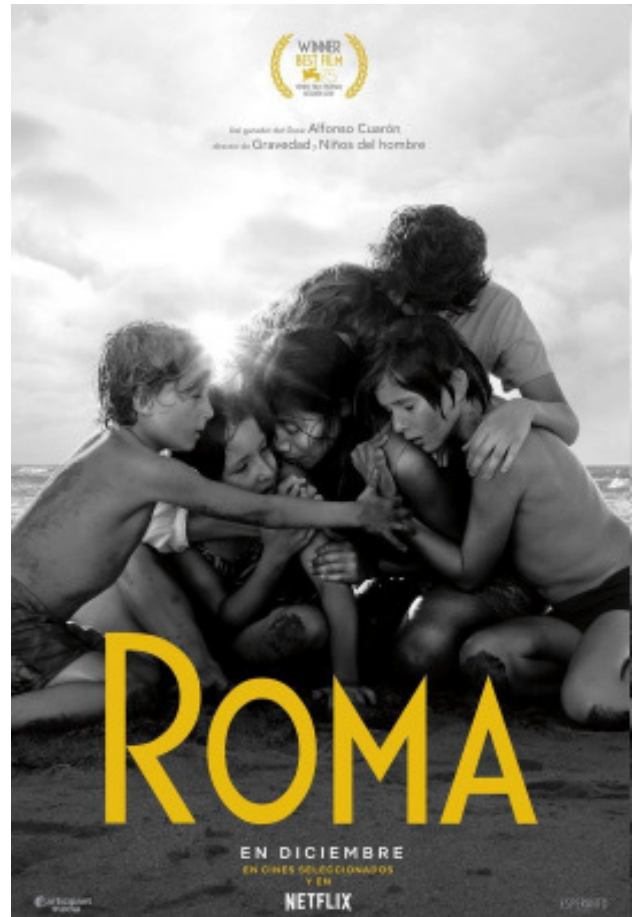
Pel·lícula en blanc i negre, i sense música de fons, per tant amb so ambiental. Això vol dir que té l'aspecte d'un documental o que vol recordar les gravacions de cinema familiar. L'estètica és agradable i admirable. Durant 135 minuts sentim parlar en espanyol i en mixteca, una de les llengües indígenes de Mèxic, però veiem més que no escoltem. Perquè Roma -que és el nom del barri, la Colonia Roma, i també el palíndrom d'Amor- ens mostra de tot sense explicitar-nos res, deixant que nosaltres llisquem sobre una història familiar i sobre un país, i tanmateix acabem amb moltíssima informació que, aparentment, ningú ens ha donat. Que ningú no ens ha donat de paraula, volem dir. Les imatges ens ho suggereixen tot. Sense presses.

La història és la vida d'una família nombrosa de classe mitjana alta, al llarg d'un any -entre 1970 i 1971-, la seva descomposició per l'absència del pare, amb la mare atordida, i la companyia de l'àvia i les criades. I de fons la ciutat de Mèxic i la seva agitació política. El director Cuarón roda la seva pròpia infantesa, i fa protagonista a la serventa que els va cuidar quan eren petits, a la qual dedica el film.

Cleo (primera pel·lícula de Yalitza Aparicio) és el centre, la jove criada indígena a la qual segueix la càmera, i nosaltres avancem amb ella i la seva mirada. Cleo parla molt poc però en ella captem les angoixes, les misèries i les injustícies del país, escoltem el seu silenci que també és el silenci del seu poble, i veiem el classisme i la desigualtat.

I el masclisme. La serventa i la mare, dones abandonades pels homes, hauran de mantindre unida la família i seguir endavant soles, amb el suport de l'àvia. Totes fan pinya però el pilar que les sosté és realment Cleo. El film és un homenatge emotiu a les dones que van criar a Alfonso Cuarón. A les entrevistes que li fan sobre la pel·lícula ell repeteix que un mur separava les classes socials, i aquest mur només es trencava pels afectes, a partir d'una relació de conveniència molt perversa: la serventa feia les feines més dures de la casa però els entenien i estimava, per acabar fent el rol que haurien d'haver fet els pares.

El paisatge extern d'aquesta vida domèstica és el contradictori Mèxic: música de carrer, terratrèmols, protestes estudiantils, paramilitars, misèria, fractura social, festes, racisme i la massacre del Corpus, el dijous dia 10 de juny de 1971, conegut com el

halconazo perquè paramilitars al servei de l'Estat -coneguts com a *halcones*- van matar 120 estudiants.

Per aconseguir aquesta joia d'aparença senzilla però de potent contingut el director ha filmat en rigorós ordre cronològic, sense que els actors conegueren el guió. Cada dia les protagonistes descobrien com seguia la història, i rebien instruccions personalitzades, així que moltes de les reaccions dels personatges són absolutament reals.

Els crítics coincideixen en valorar-la d'obra mestra, i destaquen aportacions tècniques i de contingut, com ara que conté els quatre elements de la cosmogonia tradicional: aire, terra, foc i aigua. Estem d'acord, cadascú de vosaltres els haureu de trobar quan la gaudiu.

A cord PP-C's-Vox per governar Andalusia.

La dreta arriba al poder després del fracàs de l'esquerra. Gairebé quaranta anys de governs del PSOE deixen un balanç nefast: atur crònic entre els jornaleros, davant el qual només hi ha engrunes de misèria com el PER (avui PFEA) sense tocar el poder dels terratinents; retallades en educació i sanitat; i escàndols de corrupció. Només així s'explica que avui la Junta estigui en mans de PP, Ciutadans i Vox.

La irrupció de Vox reflecteix que l'Estat es prepara per a cocs més durs, en els quals ja no n'hi haurà prou amb el que és políticament correcte. Per això el propi aparell judicial ha acceptat en tots els judicis per l'1 d'octubre la acusació particular de Vox, que li dona una publicitat i una presència impagables.

Cal evitar que la lluita contra Vox minimitzi el rebuig contra PP i Ciutadans, o que ens desvii d'enfrontar la política del Govern del PSOE, que avui és qui expulsa immigrants o bloqueja els vaixells de salvament com l'Open Arms, o qui acompanya la repressió a Catalunya. Perquè és la política del govern del PSOE i les declaracions de PP i Ciutadans les que serveixen en safata els vots de Vox.

Per fer front a Vox han sorgit immediatament mobilitzacions molt importants: el 15 de gener davant el parlament andalús i també en nombroses ciutats de tot l'Estat, encapçalades pel moviment feminista. La resposta és al carrer, i no a tornar al vot útil que ens condemna a caure en un bucle estèril. La clau és que l'extrema dreta sigui aïllada i no cali en els barris obrers i populars, perquè hi hagi una alternativa veritablement d'esquerres. Aquesta és la nostra feblesa.

No és alternativa Podem, que avui es desfà en escissions internes que responen a la impotència per respondre a la realitat política. No hi ha espai per a dos partits socialdemòcrates mentre el PSOE resisteixi. El problema és que la realitat que viu la població treballadora és desesperada. I com més necessita un canvi radical de política i de situació econòmica, més edulcorades i insubstancials són les propostes de Podem.

Al contrari, per crear una alternativa, cal respondre a les urgents necessitats de la classe obrera: salaris, pensions, educació i sanitat públiques, habitatge I perquè aquesta resposta estigui a l'altura, necessàriament ha de dur a mesures de ruptura amb el capitalisme, començant amb el no pagament del deute, per posar els recursos al servei d'un pla obrer d'urgència contra l'atur i la precarietat, i de reconstrucció dels serveis públics. Aquesta és la tasca, indissociable de la defensa dels drets democràtics

C omença el judici per l'1 d'octubre. davant l'Estat.

L'estat es prepara per venjar-se de la derrota que va patir aquell dia on més de dos milions de catalans van desobeir les ordres del Constitucional i un ampli i costós aparell policial desplegat a Catalunya es va demostrar absolutament impotent per trobar urnes i paperetes i per impedir l'exercici del vot, deixant enrere més d'un miler de ferits. I el 3 d'octubre la vaga general va ratificar aquella voluntat i la denúncia de la repressió de l'estat.

Tots els intents dels dirigents independentistes de treure importància al que va passar l'octubre del 2017 no van fer rebaixar ni un gram el pes de les mesures cautelars. Això va fer que es canviessin els guions, va obligar a convertir les defenses en un judici polític a l'Estat, esperant de la justícia europea i la pressió internacional revertixin sentències que es dona per descomptat que seran dures.

... Cal evitar que la lluita contra Vox minimitzi el rebuig contra PP i Ciutadans, o que ens desvii d'enfrontar la política del Govern del PSOE,....

El que serà determinant és la capacitat de les mobilitzacions a Catalunya, que es reprendran amb força. Cal un pla de mobilitzacions que culmini amb una altra gran vaga general. Però superar la situació d'octubre del 2017 només serà possible si en el transcurs d'aquesta lluita es construeix una sòlida alternativa a l'esquerra. ERC i PDeCat ja han demostrat els seus límits.

Serà determinant la reacció de treballadors / es i pobles en tot l'estat. Perquè el descrèdit de l'aparell d'estat monàrquic creix entre casos de corrupció i decisions escandaloses del poder judicial a favor de la banca. Cal fer

seure a la Monarquia, al règim del 78, al banc dels acusats.

La monarquia està en hores baixes i ho sap, i no per això és menys perillosa. A aquesta situació de desesperació respon el gir a la dreta de PP i Ciutadans i el sorgiment de Vox, que, a diferència d'altres partits d'extrema dreta, apareix com a defensora a ultrança de la Monarquia. Defensar la llibertat dels dirigents independentistes catalans, defensar el dret d'autodeterminació dels pobles, lluitar contra la Monarquia i barrar el pas a Vox són parts d'una mateixa lluita que és imprescindible.

27/01/2019

LI

EDITORIAL

Continuisme i engrunes venudes com gir social per una societat empobrida

Segons l'oficina estadística de la Unió Europea (UE), la desigualtat a l'estat espanyol només és superada a la UE per Lituània i Bulgària. Pel que fa a la taxa de pobresa, només està al darrera de Romania i Bulgària.

En els diaris i revistes burgesos, s'ha convertit en un tòpic especular sobre el calendari i l'abast de la propera crisi econòmica mundial, que ja es veu a venir. A l'estat espanyol el deute públic s'ha triplicat des de 383,80 milers de milions d'euros el 2007 a 1.175,70 milers de milions d'euros a 2018. En aquest moment la recaptació dels impostos de l'IVA i l'IRPF i altres està al nivell d'abans de la crisi (2007). Però l'impost de societats està al 45,8% del que estava llavors. El capital paga menys impostos. Tots aquests anys Hisenda persegueix el petit frau i deixa impune el gran. El servei del deute puja en aquest moment a 30 mil milions d'euros anuals. Aquest és el preu de mantenir el deute i pagar els interessos. Però els últims anys, el Banc Central Europeu (com altres bancs centrals) ha comprat deute d'empreses i governs, també de l'espanyol. Això s'alentirà o frenarà aquest any i els interessos pujaran. Hem vist a Grècia què li pot passar a un país que no pot pagar, els brutals plans d'ajustament que imposen els bancs i el Banc Central Europeu, i el xantatge què se sotmet la població tallant l'aixeta dels diners i creant desabastiment, tancaments d'empreses i pobresa. Només un govern que digui la veritat a la població mobilitzada, que implementi el no pagament del deute i socialitzi el que és necessari podrà minimitzar el sofriment que pot crear el capitalisme.

El govern Sánchez no deroga la reforma laboral, no deroga la llei mordassa, no crea l'impost a la banca. En immigració, passa d'acollir el vaixell Aquarius a negar la sortida de l'Open Arms.

«L'austeritat» és ordenada des de fora per la Comissió Europea i per organismes internacionals com l'FMI. Des de dins, la reforma de l'article 135 de la Constitució que prioritza el pagament del deute per davant de les altres partides (incloses les socials), és de fet recolzada per l'arc parlamentari que va de Podem a la ultradreta, més les forces d'abast autonòmic.

La despesa social ha passat del 16,2% del PIB en els pressupostos de 2018 al 16,7% en els pressupostos per 2019. Els anys 2012, 2013, 2014 i 2015 va superar el 17% amb governs del PP.

Les inversions a Catalunya en aquests pressupostos són el 16,8% de les destinades a les comunitats autònomes. L'estatut de Catalunya en vigor (2006) assenyalava que les inversions havien de ser els primers set anys proporcionals al pes de Catalunya en el PIB (ara el 19,2%). L'incompliment reiterat ha deixat una mancança de 3.800 milions d'euros en inversions a Catalunya.

El pressupost de defensa, com cada any, està amagat en partides de diferents ministeris, i el Centre Delàs el situa en el doble del que es comunica. El pressupost real seria de 20.000 milions d'euros (tot i que altres fonts el situen en 32.000 milions). I hi ha el compromís davant Trump, el Pentàgon i la OTAN d'arribar a afegir 15.000 milions anuals al pressupost de defensa en 6 anys. Una càrrega insostenible per una societat empobrida, i que té un rol imperialista i contrarrevolucionari.

Com titula El Salto diario: «El importe de las compras de armamento equivale al de las medidas sociales adicionales anunciadas por Sánchez». La compra d'armament ascendeix a 5.000 milions o 7.000 milions, segons les fonts. El conjunt de mesures socials pactades amb Podem té una afectació de 5.000

milions (encara que el total de noves mesures socials podria ascendir a 12.600 milions, segons diferents fonts).

Una cosa que crida l'atenció és que costin tant poc les noves millores socials recollides en els pressupostos (5.000 o 12.600 milions anuals, segons les fonts). Amb els diners que es quantifica que s'evadeixen anualment d'impostos (80.000 milions anuals), el que costa la corrupció als diners públics (90.000 milions anuals), el finançament a l'Església catòlica (11.000 milions anuals), el que s'ha admès com rescat a la banca (60.000 milions una sola vegada) n'hi hauria prou per avançaren el canvi del sistema productiu, fer inversions per deixar de cremar combustibles fòssils, eliminar la pobresa i crear prou llocs de treball públic com perquè els llocs de treball indirectes deixessin l'atur a zero.

Aquest govern va guanyant temps, no esborra les lleis i mesures dels anteriors contra els treballadors i treballadores, les mesures positives que pren són insuficients i no enfronta l'IBEX-35 ni els poders fàctics. La repressió contra els lluitadors i lluitadores socials i activistes independentistes no s'atura, i en canvi deixen impunes la corrupció institucionalitzada i la violència feixista. Podemos crida a donar-los suport «perquè no vingui la dreta». No podem avalar-ho. Si tinguéssim diputats, votariem NO als pressupostos. Per un govern dels treballadors i treballadores! No al pagament del deute! Per un pla d'emergència que cobreixi les necessitats socials!

Victor Messeguer

NOTA: La font principal és : Jordi Arcarons, Daniel Raventós, Lluís Torrens: Presupuestos del gobierno del PSOE; ¿Giro social?, ¿Concesiones a los independentistas?.

La Monarquia, ¡al banc dels acusats!

L'1 de febrer es realitzarà el trasllat dels presos a Madrid i previsiblement, el 5 de febrer s'iniciarà el judici contra l'1 d'octubre. Tot sembla indicar que serà un judici curt, que acabaria abans de les eleccions municipals i autonòmiques de maig, tot i que la sentència sembla que serà posterior. Unes coses i altres, responen a les serioses dificultats dels dos governs -estatal i autonòmic- i al seu darrere, del règim de conjunt.

El judici és el colofó de totes les citacions, detencions i retencions, denúncies d'odi, etc ... que s'han vingut succeint des del 1-O. Les últimes de Girona (veure article) en són una mostra, amb alcaldes, militants de CDR i periodistes afectats. Per això, no es jutja als que s'asseuen al banc dels acusats, sinó a tot un poble que va aconseguir vèncer a l'estat votant massivament l'1-O i defensant el vot el 3-O.

La Monarquia al banc dels acusats

L'Estat se sent humiliat i traspua la seva ràbia per tot arreu. El referèndum català va provocar un salt qualitatiu en la crisi del règim monàrquic. La Monarquia ja feia aigües, qüestionada i embolicada en escàndols de corrupció, quan es va optar pel recanvi amb Felipe VI. El règim del 78 des del 15M ja era tema de tertúlies televisades, però va ser el dret d'autodeterminació que el poble català va posar sobre la taula, el que va constatar a ulls de tots la farsa democràtica. I la resposta de Felip VI d' «a por ellos», va posar de manifest les profundes arrels franquistes del règim. Res era nou, però tot es va fer evident d'una manera grotesca: amb milions d'euros dilapidats i milers de policies buscant inútilment urnes, apallissant votants, amb ordres de detenció internacionals desacreditades o

retirades vergonyosament ... L'Estat es va agitar com un animal ferit.

Ara vol venjar-se. No va voler ni avenir-se a rebaixar mesures cautelars davant els retrocessos dels advocats de la defensa. Vol que les sentències del judici siguin molt dures, per donar una lliçó exemplar no només als catalans, sinó a qui pugui qüestionar: ja hem vist com de fàcilment amplien la seva «justícia» contra pintors o rapers. Nosaltres hem de convertir el judici en un bumerang i aconseguir fer asseure al règim, a la Monarquia, al banc dels acusats. Els advocats de la defensa també han plantejat un judici polític. Però la clau serà un pla de lluita que, d'una banda a Catalunya culminin en una altra vaga general com la del 3-O, i de l'altra, que les concentracions i manifestacions s'estenguin a altres racons i pobles de l'estat.

Sigui com sigui, el judici se celebrarà en període preelectoral, per la qual cosa, la judicatura ja ha apanyat el decorat, donant carta blanca a Vox (gelosa garant de la Monarquia) com a acusació particular i per tant facilitant-li propaganda diària des del primer fins a l'últim dia.

¿Punta per Sánchez?

El judici a més ha de conviure amb la debilitat del govern. Per això es preveu que s'acabi abans de les eleccions, però que el desenllaç arribi després, perquè difícilment el govern del PSOE podrà sobreviure a la sentència.

No es tracta només de la minoria al Congrés o les dificultats per fer aprovar els Pressupostos Generals de l'Estat, o els resultats a Andalusia. Són també les pròpies divisions internes, com van demostrar a Extremadura votant l'aplicació del 155 a Catalunya, mentre el PSC (com Sánchez), intenten trobar un inexistent camí que permeti la tornada de les coses a abans de l'1-O. Però encara hi ha un altre element que fa trontollar més la debilitat del PSOE: la dinàmica del propi aparell d'estat (o d'alguns dels seus sectors) que encara tensen més la situació amb accions com les 16 detencions de Girona. Per això, una sentència dura podria ser el cop de gràcia.

I el Govern de Torra?

Les divisions d'ERC i el PDeCat, el renaixement ara de la Crida, busquen la quadratura del cercle. El camí impossible que permeti no enfrontar a l'Estat sense cedir-li, que

permetria, com també vol el PSC, retornar a una situació prèvia a l'1-O.

No existeix aquest espai, perquè la disjuntiva és deixar-se deixar aixafar per l'estat i enfontar-lo amb la gent. Només pot guanyar si la mobilitza; però això implica el risc que passi com l'1-O el 3-O, en què un cop mobilitzada, la gent no es deixi aturar.

ERC i PDeCat ho han intentat de totes les maneres. I a més intents, més s'enfronten entre ells (l'última la de Puigdemont i la Mesa del Parlament), i no resolen res amb l'Estat, perquè al darrera hi ha la gent que no està disposada a dilapidar la lluita i a tornar a abans de l'1-O. I és possible que les sentències, tansin més la situació i facin caure també a Torra. El vídeo de l'ANC de fa uns dies assenyalant els incompliments del Govern, ja era un avís.

Cal una nova direcció que respongui a la voluntat dels sectors populars i no els temi. Una direcció que podria tenir el seu embrió a la CUP-CC, amb la seva defensa de la doble ruptura, nacional i anticapitalista; si impulsa efectivament la mobilització en defensa dels presos i del dret d'autodeterminació expressat l'1 i el 3 d'octubre; si es mostra intransigent davant del Govern PDeCAT-ERC amb les urgents necessitats de la classe obrera catalana; si s'impulsa un necessari front a tot l'estat en defensa dels i les treballadores i els pobles. És a dir, si es posa al capdavant del combat contra la Monarquia.

27/01/2019

M. Esther del Alcázar i Fabregat

Comarques gironines

Repressió al moviment

A les portes del judici de l'1 d'Octubre i amb més mobilitzacions a l'horitzó, la policia espanyola actua a les comarques gironines. El 16 de gener es produeix una operació de la Brigada de Recerca de la Policia Nacional Espanyola (PNE) que activa la detenció de setze militants del moviment de l'esquerra independentista i per la República Catalana, entre les quals hi havia dos alcaldes de la CUP, el de Verges i el de Celrà, activistes del CDR de Girona-Salt, tres estudiants militants de l'organització política juvenil La Forja i del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC), i un fotoperiodista de la Directa.

El motiu de la detenció «*desordres públics en l'aniversari del Primer d'Octubre a l'estació de l'AVE de Girona*». La Policia Nacional va engegar l'operació arran d'una denúncia d'Adif i va detenir onze dels acusats a casa seva o a la seva feina a primera hora del matí. Després que al migdia els deixessin en llibertat, els agents van detenir a la tarda cinc persones més, que també van sortir en llibertat. Els setze detinguts es van acollir al dret a no declarar. L'alcalde de Verges, ha denunciat que els agents el van ferir a la mà amb les manilles, i les seves paraules evidencien les intencions de la policia per la «ràtzia» efectuada: «*Sortia per anar a la feina i m'han detingut davant de la porta de casa, dient-me que estava imputat per un delictes de desordres públics a l'estació del TGV l'aniversari de l'1-O, el 2018. Jo aquell dia no hi vaig anar, estava treballant tranquil·lament al meu institut*».

El mateix dia una estudiant es va tancar dins de la Facultat d'Educació i de Psicologia de la Universitat de Girona (UdG) per no ser arrestada per la PNE pel tall a les vies de l'AVE del passat 1

d'octubre, i es constitueix un moviment de lluita «Caputxinada UdG» que li dona suport amb actes de resistència i solidaritat. L'estudiant ja ha pogut sortir al carrer. Després que l'atestat policial del cas hagi estat lliurat al Jutjat número 4 de Girona, l'estudiant va anar voluntàriament als jutjats i va rebre una citació judicial per declarar sobre l'ocupació a les vies del tren durant l'aniversari de l'1-O. Les estudiants de la UdG han decidit finalitzar la tancada. El col·lectiu, però, ha afirmat que mantindran activa la «Caputxinada».

L'acta de la detenció aixecada informa que la instrucció acorda la posada en llibertat, «**donat que a judici de la mateixa instrucció, no existeixen indicis que facin pressuposar que el declarat no vagi a comparèixer quan sigui requerit per part de l'autoritat judicial**». L'advocat Benet Salellas, es preguntava com és que les han detingut **sense cap habilitació judicial ni sense cap prova rigorosa**. «*Han agafat les imatges de les càmeres de l'estació de l'AVE i les han comparat amb fotografies dels detinguts dels seus comptes de xarxes socials*», ha aclarit. «*És una operació de càstig*» i ha recomanat als seus clients acollir-se al dret a no declarar. «*Algú haurà d'explicar si hi havia patrons ideològics al darrera de les detencions i quines fonts d'informació s'han fet anar*», ha afegit. Fins i tot l'acta policial admet que no calien les detencions.

Mentre la dele-gada del govern estatal a Cata-lu-nya, Teresa Cuni-llera va defen-sar l'ope-ració poli-cial que va dur a la detenció de 16 per-so-nes i defensa que tot «*es va fer legal-ment i cor-rec-ta-ment*», i que «*l'endemà el jutge ja tenia totes les diligències*». «*Si es podia fer d'una altra manera, ja són opi-ni-ons*», hi afe-gia, per defen-sar que el Minis-teri de l'Inte-rior ja va donar expli-ca-ci-ons «*i es va pen-sar que no en calien més*».

Durant el 16 de gener, més de dues-centes persones es van con-

per a la República Catalana

centrar davant la comissaria per mostrar el seu rebuig a les detencions. Unes protestes que es van allargar tot el dia, primer a Celrà i a Verges i que van acabar al vespre a Girona amb una concentració amb milers de persones a la plaça 1 d'Octubre que en manifestació es van dirigir a la UdG en solidaritat amb la tancada de l'estudiant i la «Caputxinada». També a Barcelona centenars de manifestants es van concentrar a la Prefectura de Policia de la Via Laietana i van ocupar les vies a l'Estació de França en una acció que va acabar sense incidents.

Què hi ha al darrere de les detencions a les comarques gironines?

El govern de Sánchez viu en una inestabilitat permanent davant la crisi més profunda que ha viscut el règim sortit del franquisme i que va colpejant als aparells de l'Estat. Ara l'aparell judicial i policial actuen com a braços executors d'un càstig exemplar al moviment per la República Catalana, i en aquest cas dels moviments i organitzacions de base. Ja vam publicar (LI 159) que s'anunciava un nou xoc a la calor del judici contra els i les dirigents de l'independentisme català. L'Estat es prepara, no només com a aparell repressor, sinó també esmolant els instruments polítics.

Durant el procés català s'ha anat fent evident una total regressió de drets i llibertats, i fan que l'extrema dreta, PP, Cs, fiscals, etc, aprofitin aquests moments, per sota la cobertura de l'Estat Espanyol i les seves estructures, amenaçar els col·lectius i organitzacions que des de l'esquerra anticapitalista confronten els seus discursos. És així com l'acció policial a les comarques gironines s'emmarca en l'actitud repressiva de l'Estat espanyol que ha posat tots els seus instruments a l'abast per a criminalitzar i castigar l'independentisme i el procés per la República Catalana. A més de

tractar-se d'una evident persecució contra idees polítiques, les detencions, un cop més, obren la porta a la generalització de la repressió contra qui convoqui qualsevol manifestació, ja sigui de signe polític o social. I cal recordar que el règim no només ofega i reprimeix Catalunya sinó també a tots els pobles i treballadores de l'Estat (Altsasu, moviments republicans arreu de l'estat espanyol...).

Des de Lluita Internacionalista (LI) denunciem com es vulneren a nivell col·lectiu el dret a l'autodeterminació, i els drets civils i polítics a nivell individual. La República Catalana és part de la lluita de les classes populars i així s'ha evidenciat amb la resposta a Girona, Verges i Celrà amb el poble responent solidàriament contra les detencions. El poble ha d'estar mobilitzat constantment, ni un pas enrere. S'apropen dies de mobilització i hem d'estar organitzades per fer front als judicis de l'10 de forma contundent i efectiva, en una mobilització real de les classes populars contra un Estat corrupte, autoritari i repressor. Ens volen porugues, atemorides per les conseqüències de protestar, perquè tenen el poder i les eines per reprimir-nos.

El que més en sap de violència és l'Estat espanyol i no ens hem de sentir culpables per voler combatre-la. Aquesta violència que els partits del règim serveixen en safata al capital des de les institucions, sembla legitimada per fer-se a l'empara de la «democràcia», com si el fet d'haver rebut un vot cada quatre anys donés un xec en blanc per poder aixafar «legítimament» les reivindicacions dels pobles com el dret a l'autodeterminació, o les condicions de vida de milions, o justificar el dret a prémer el botó del seu escó per eliminar conquestes que havia aconseguit la classe obrera després de grans lluites.

Des de LI tot el suport amb els i les detingudes i amb la «Caputxinada a la UdG» i per la unitat d'acció.

LI- Girona

Municipals i Autonòmiques a Madrid.

Així guanya la dreta

El passat 17 de gener, l'alcaldesa de Madrid Manuela Carmena anunciava que s'aliava amb el candidat d'Unidos Podemos, Iñigo Errejón, per presentar-se per la candidatura electoral Más Madrid a les eleccions autonòmiques a la Comunitat de Madrid. A continuació Pablo Iglesias situava a Errejón fora de Podemos i anunciava que Podemos i IU es presentaran amb candidatura pròpia a les eleccions a la comunitat madrilenya. La candidatura municipal Más Madrid saltava així de l'àmbit municipal a l'autonòmic.

En una carta conjunta, Carmena i Errejón ens recorden que la «democràcia és un gran regal col·lectiu, cal cuidar-la i comprometre-s'hi, a Espanya i a Madrid hi ha una majoria demòcrata i progressista que no volen que arrossequin a l'enfrontament i el retrocés. Però una bona part d'aquesta majoria necessita un projecte que renovi la seva il·lusió i confiança en què les coses es poden fer encara millor. Per això cal obrir i sumar anant més enllà de les sigles: les forces polítiques del canvi són necessàries, la ciutadania, i la seva creativitat són imprescindibles. Ens trobem davant d'un moment decisiu, Andalusia ha estat un toc d'atenció, avui tothom sap que necessitem un revulsiu».

Errejón i Carmena ens recorden la desil·lusió generada per Podemos, però no diuen res de la que generen els «Ajuntaments del canvi». Tot això podria ser molt lògic si no fos perquè Iñigo Errejón era el candidat de Unidos Podemos a la Comunitat de Madrid, votat en les primàries d'aquesta formació al maig de 2018. Errejón, en declaració a la Cadena Ser i emulant Guaidó a Veneçuela deia, que era el candidat d'Unidos Podemos a la Comunitat de Madrid el 18 de gener i alhora anava a concórrer de la mà de Manuela Carmena.

El lector d'aquest article pot pensar que Carmena té tot el dret del món a arribar a un acord amb Errejón o amb qui vulgui, per descomptat, faltaria més. Però cal recordar que Carmena va ser elegida alcaldessa de Madrid amb la coalició *Ahora Madrid* que va ser un ampli acord entre Podemos, IU i sectors del moviment veïnal. I des del primer moment d'arribar a l'alcaldia, Carmena va deixar molt clar que no responia als interessos de cap organització, només confiava en el seu equip encapçalat per Marta Figueres, ni més ni menys que directora de Justícia i Administració Pública en el govern del socialista Patxi López.

Al novembre del 2018, Carmena liquida *Ahora Madrid* i llança la seva plataforma *Más Madrid* en l'àmbit municipal, un xiringuito dins del qual vol aglutinar independents que l'acompanyin en el seu propi equip, moviments socials i partits polítics, sense repartiment de quotes. També diu que, en cas de no guanyar les eleccions del maig, no es quedarà a l'oposició: el lloc de líder de l'oposició el prendria el número dos de la candidatura. Això desencadena la tempesta de butaques. Podemos convoca primàries per a l'Ajuntament de Madrid per poder negociar la seva quota amb Carmena. I, en l'últim

moment, descontents amb els llocs que ocupen a la llista encapçalada per l'ex Jemad (*Jefe del Estado Mayor de la Defensa*) Julio Rodríguez (Secretari General de Podemos en l'àmbit municipal), sis regidors de l'Ajuntament de Madrid de Podemos s'aparten de la candidatura de primàries i s'incorporen a la que prepara Manuela Carmena, perquè dos d'ells quedaven relegats sense previ avís als llocs 11 i 12 de la candidatura (*Ahora Madrid* va treure 20 regidors en les anteriors eleccions) i ho consideraven humiliant. L'ex Jemad Julio Rodríguez sol·licita la suspensió cautelar de militància dels sis regidors alhora que recorda que Podemos segueix apostant per Carmena.

El serial segueix quan dies després Carmena revela públicament que el número dos de la seva candidatura no serà Julio Rodríguez i que, si aquest estigués interessat a entrar en el govern municipal, potser podria portar l'àrea de Policia. Podemos a través de Pablo Iglesias mou fitxa trencant negociacions amb *Más Madrid*, i anuncia que es fan a un costat i no competiran contra l'alcaldesa a la capital.

A hores d'ara les coses quedarien així: després de les negociacions palatines entre bastidors a l'Ajuntament de Madrid, Carmena,

Figueres i els sis regidors suspesos de *Podemos* munten *Más Madrid*. *Podemos* no es presenta a les eleccions municipals i crida a votar *Más Madrid*.

Però, a la Comunitat de Madrid, *Más Madrid* presentarà a Errejón com a candidat, mentre que *Podemos* presentarà candidatura i competirà contra el seu antic candidat perquè segons Pablo Iglesias Iñigo «*Errejón no és Carmena*», tot i que caldrà veure d'aquí a les eleccions del maig com queda tot. Ramon Espinar, Secretari General de *Podemos* a la Comunitat de Madrid acaba de dimitir i els «barons autonòmics» de *Podemos* reunits el 25 de gener, reconeixen que la forma d'actuar d'Errejón no és l'adequada, però que cal seguir negociant per reconduir aquesta situació, ja que no es pot arribar a les eleccions amb dues candidatures d'esquerra que competeixin entre elles.

Ens trobem davant d'un duel de «barons» a on preval l'individual per sobre del col·lectiu, en el qual el programa polític passa a un segon pla sota el paraigua de que ve la dreta i el feixisme, quan la realitat és que ni a *Podemos* ni a *Más Madrid* es valora de forma crítica la pèrdua de tres diputats i gairebé 300.000 vots en les últimes eleccions andaluses. A on per primera vegada a Andalusia un govern de dretes amb el suport del partit feixista VOX guanya unes eleccions. No hi ha cap diferència important entre la política de *Podemos* i la de *Más Madrid*, són unes negociacions secretes entre l'elit sense que les bases de les organitzacions puguin participar en cap decisió, sense que hi hagi primàries democràtiques amb la participació dels que canvien de veritat les coses i van fer que el 2011 la dreta mossegues la pols a l'Ajuntament de Madrid, els de baix, els barris obrers del sud de la capital. L'exemple més clar és que no hi ha pràcticament cap diferència política entre aquesta elit és el fet que a l'Ajuntament *Podemos* cridi a votar *Más Madrid*.

Així no es recupera la il·lusió, així es va a la derrota electoral. Això no és la nova manera de fer política, és la de sempre, contra la que es va aixecar el 15M i va

possibilitar un canvi en la situació política basat en «li diuen democràcia i no ho és» i en el «que no, que no, que no ens representen», l'única diferència important és veure qui ocupa la butaca.

¿I *Ahora Madrid*? Què ha fet durant aquests quatre anys?

El que va començar com un moviment assembleari on les decisions i el programa es van fer en assemblees, aviat va canviar amb la victòria electoral: l'Ajuntament del canvi va demostrar que una cosa és *guanyar a la dreta unes eleccions* i una altra ben diferent és *guanyar-la*. Així el programa electoral de *Ahora Madrid* portava punts com: auditoria del deute, cap desnonament, més pisos a l'empresa municipal de l'habitatge i sobretot parlava de remunicipalitzar els serveis públics que el PP havia privatitzat -com la recollida d'escombraries i la neteja viària en mans de les grans empreses amb beneficis milionaris-. Doncs bé, només com a botó de mostra dir que el deute no s'audita, l'empresa municipal de l'habitatge a dia d'avui segueix desnonant famílies per no poder pagar els lloguers i de la remunicipalització dels grans serveis privatitzats no se'n ha fet res, segueix en mans de les mateixes empreses i, fins i tot, renegociant els contractes i donant-los més diners per executar-los.

Cal recordar que és l'Ajuntament de Madrid el que denuncia als titellaires amb la seva famosa pancarta de *Gora ALKA ETA*, el jutge els imputa enaltiment del terrorisme ingressant a la presó per després arxivar les causes de delictes d'odi.

Cal recordar que la persecució contra els maners segueix avui dia i que va arribar al seu màxim amb la mort del senegalès Mame Mbague perseguit per la policia municipal fins que va caure fulminat d'un infart.

Cal recordar que el Pla Econòmic Financer de l'Ajuntament de Madrid va ser aprovat amb els vots de 14 regidors d'*Ahora Madrid* i 20 del PP, amb sis regidors d'*Ahora Madrid* que s'absenten del ple per no votar, perquè aquest pla suposa retallar més de 530 milions d'euros.

Cal recordar que l'*Operació Chamartín* està signada per l'Ajuntament, el Ministeri de Foment i ADIF i que suposa un veritable «pelotazo» urbanístic per al BBVA, que compra terreny a meitat de preu per edificar a una de les zones més cares de Madrid. Aquesta *Operación Chamartín* era un dels vells projectes del PP quan tenia l'alcaldia.

Cal recordar que 12 regidors de *Ahora Madrid* al costat del PP, C's i PSOE van mostrar el seu suport al PP català en una declaració de condemna a un *escrache* de la CUP a una seu del PP i que el suport al dret d'autodeterminació de Catalunya brilla per la seva absència a la cúpula de *Ahora Madrid*.

Cal recordar que el qüestionament de la Monarquia ni apareix entre l'elit governant d'*Ahora Madrid*, no participant ni donant suport als referèndums que s'estan fent en totes les universitats madrilenyes i als barris.

Cal recordar que la participació assembleària va cessar l'endemà de la victòria electoral, que a la Mesa de Coordinació d'*Ahora Madrid* (taula en la qual es decidia la política a seguir i composta per representants de tots els col·lectius d'*Ahora Madrid* i els regidors), Manuela Carmena i Marta Figueres només van anar a la primera reunió per dir que no hi tornarien més.

Tot això porta a l'abstenció en les files de l'«esquerra», sent els responsables els que duen a terme aquesta forma de fer política i que molt possiblement porti a les properes eleccions municipals i autonòmiques a una victòria de la dreta i l'ascens del feixisme a Madrid. Això, sense oblidar que cap canvi polític important pot venir sense fomentar la mobilització social, per més que es tingui la majoria en qualsevol Ajuntament, com ho demostra l'experiència de *Ahora Madrid* a la qual l'entrada a les institucions ha significat l'abandonament de la lluita al carrer, quan havia d'haver estat utilitzar les institucions com altaveu per cridar a la lluita.

26/01/2019

José Díaz Sánchez de la Blanca

Combatre Vox, derrotar el front amb PP i C's

La irrupció de Vox ha agitat l'espai polític no només de la dreta, sinó també de l'esquerra. L'acord entre PP, Ciutadans i Vox a Andalusia incomodava tant el PP com a Ciutadans, però amb el 10% de vots i 12 diputats el necessitaven per formar govern. L'entrada de Vox accelera la caiguda del PP i frena la recomposició de l'espai de la dreta que creia estar ocupant Ciutadans. L'alcaldeable per Barcelona, Manuel Valls reclamava «un cordó sanitari» contra Vox, contra l'extrema dreta.

Sens dubte Vox és l'aposta més decidida -amb opcions electorals- de retornar al franquisme: la pàtria «una, grande» i indivisible (sense autonomies ni Senat), la religió (retorn al nacional catolicisme contra la immigració), i la família (contra qualsevol política feminista), amb el liberalisme econòmic i una defensa a ultrança de la Monarquia. Una barreja de Bolsonaro, Salvini i Le Pen.

Però Vox és només fins a cert punt un nou partit. Es va gestar dins del PP i amb destacats militants seus, com el que va ser vicepresident del Parlament Europeu, Alejo Vidal-Quadras. El PP enfonsa les seves arrels -a través d'Aliança Popular i dirigents com Fraga- en el franquisme. L'extrema dreta es va replegar dins el Partit Popular i va viure durant dècades en el seu si, amb expressions tan reaccionàries com la campanya racista de febrer 2000 encapçalada per l'alcalde del PP José Enciso a El Ejido. No és casual que en aquesta localitat - amb una renda per càpita entre les més elevades d'Europa i amb una entitat bancària per cada mil habitants - hagi guanyat Vox.

Si Vox ha ocupat el centre de debats per la formació del govern a

Andalusia, avui el Tribunal Suprem, que li permet estar present com a acusació particular en el judici contra l'1 d'octubre, li regala una precampanya electoral com a gran defensor de la unitat d'Espanya .

Aturar a Vox, aturar el bloc PP-C's-Vox

La primera reacció contra l'acord de PP, Ciutadans i Vox va ser la convocatòria d'una gran concentració envoltant el Parlament andalús el 15 de gener, en l'inici de la sessió d'investidura del govern. Aquesta mobilització, encapçalada pels moviments feministes, va tenir la seva rèplica solidària en més d'un centenar de ciutats i pobles de la resta de l'Estat. Aquest és el camí, la defensa amb la mobilització de les llibertats amenaçades. La coordinació d'aquests moviments a tot l'Estat és imprescindible i ja s'han començat a fer passos en aquest sentit.

Cal combatre Vox, però sense minimitzar el caràcter reaccionari del PP i Ciutadans i sense fer menys dolenta la política de Pedro Sánchez, amb el vell recurs a dir que cal acceptar-les perquè «l'alternativa» és pitjor. És justament la política del PSOE a Andalusia al llarg de 36 anys el que ha obert les portes al govern de la dreta. I els latifundis van continuar intactes i

rebutant fortunes de la Unió Europea, centenars de milers de jornalers es quedaven sense feina i van ser encadenats a la patronal i els municipis a la recerca de peonades que els permetessin malviure amb el PER. El sorgiment de l'extrema dreta es cova en la traïció de l'esquerra, que dóna l'esquena a les necessitats del poble treballador. Per això diem que l'esquerra institucional és part del problema i no de la solució. Perquè no es tracta d'un gir a la dreta sinó un procés de polarització social en què falten referents clars de l'esquerra.

Aquest és també el balanç que fem extensiu a Podem a Andalusia. El corrent interna Anticapitalistes de Teresa Rodríguez, amb la unitat amb IU-CA a Endavant Andalusia pensava que recolliria un grapat de vots, el contrari al necessari gir a l'esquerra que li permetés donar resposta a les urgents necessitats del poble treballador andalús. IU-CA va estar en el govern andalús amb el PSOE -en el de José Antonio Griñán i en el de Susana Díaz-, en els pitjors moments de la crisi i ha acceptat les polítiques de retallades. Així va resultar que l'oportunisme electoralista va restar en lloc de sumar, com va passar a nivell estatal.

En el cas de Bolsonaro o de Le Pen hi ha un greu problema de sectors obrers que van deixar de tenir referents d'esquerra per a buscar respostes en l'extrema dreta. Però a Andalusia aquest fenomen és encara molt limitat i el vot Vox prové majoritàriament de PP i Ciutadans. La lluita per frenar VOX i derrotar el bloc amb PP i Ciutadans, exigeix la mobilització de la classe obrera per les seves reivindicacions, i reconèixer en aquestes tres expressions polítiques no només els interessos de l'Estat que oprimeix sinó també els de l'Ibex 35.

Un exemple és la lluita del taxi. Una majoria de taxistes són autònoms,

S

petits propietaris amb llicències, i probablement amb un vot conservador cap a PP i Ciutadans. Però avui, per sobreviure, han d'enfrontar a les grans multinacionals com Uber i Cabify, amb qui PP i Ciutadans mantenen estrets llaços. També Vox s'alineja amb les multinacionals. Rivera era rebut pels taxistes a l'aeroport amb crits de «traïdor». Mentre, el govern autònom de Madrid del PP es nega a limitar l'accés al mercat de les VTC.

La reconstrucció de la consciència de classe, el compromís amb la lluita i les necessitats dels nostres barris obrers, amb una política clara de ruptura amb el capitalisme són els elements essencials d'aquesta

batalla per la qual ens hem de preparar. Si no ho fem des de l'esquerra serà la dreta populista i l'extrema dreta qui girarà aquesta desesperació contra els immigrants, o contra els catalans, o contra el sindicalisme ... I la construcció d'una alternativa dels i les treballadores i l'esquerra no es pot fer des de la voluntat de conciliar els interessos de classe amb el capitalisme i l'estat, perquè no hi ha conciliació possible. O s'està al costat dels treballadors / es i els pobles o al costat del capitalisme i el seu estat: aquesta és la disjuntiva.

Des de baix i a l'esquerra:

Organitzem la vaga general feminista

El proper 8M, Dia Internacional de les Dones Treballadores, arriba en un moment polític marcat per la continuïtat de la crisi capitalista i travessat per l'ascens de la ultradreta. Però també per una forta resposta al carrer, en particular del moviment feminista. La vaga internacional convocada és una gran oportunitat per combatre els governs capitalistes i patriarcals i les seves polítiques.

A l'Estat Espanyol estem en un context polític de crisi del Règim sense precedents i que es continua aprofundint. La transició està cada vegada més en evidència, és a dir, la continuïtat del vell aparell de l'Estat sota la Monarquia. La justícia rectificadora a favor de la banca i defensant violadors, les dimissions que es succeeixen als grans partits patronals, la Monarquia qüestionada a tot arreu com s'ha vist als referèndums organitzats a barris i universitats de diversos llocs de l'Estat i, evidentment, la continuïtat de la lluita del poble català per l'autodeterminació, són alguns exemples d'aquesta crisi.

El resultat de les eleccions a Andalusia comença a trencar amb la particularitat de l'Estat Espanyol en relació a la dinàmica global d'ascens de la ultradreta. Particularitat justament donada per la forma en que es va fer la transició, a la qual el pacte per dalt dels grans aparells polítics i sindicals, va garantir la continuïtat de l'aparell franquista dins de les institucions del Règim del 78 -i dels sectors més ultradretans, dins del PP-.

El pacte de Govern a Andalusia confirma la complicitat del PP i Cs amb l'extrema dreta per una banda i, per l'altra, la responsabilitat de quaranta anys de polítiques del PSOE que li han deixat preparat el terreny. I és que l'ascens de VOX es produeix sobre la base de les polítiques dels governs durant tots aquests anys: retallades a la classe treballadora, innumerables casos de corrupció que surten a la llum, la tanca de Ceuta i Melilla, els CIEs, les devolucions en calent o l'aplicació de l'article 155 i la creixent onada repressiva contra el poble de Catalunya. Per això afirmem que combatre l'extrema dreta és combatre les polítiques que la fan créixer i per tant, és acabar amb tota una reacció conservadora que va més enllà de VOX.

El moviment feminista ha estat protagonista de grans mobilitzacions i jornades de lluita. I recentment va omplir els carrers de més d'un centenar de ciutats contra el pacte reaccionari a Andalusia i en defensa dels drets conquerits amb la lluita. Fins i tot a escala internacional es van coordinar concentracions aquell mateix dia. La crisi de l'aparell judicial és en gran part gràcies a aquest moviment, que ha fet sentir la denúncia a una justícia patriarcal i masclista, que defensa violadors i culpabilitza a les víctimes, com en el cas de La Manada, i que dona així un missatge d'impunitat que, combinat amb la manca de polítiques i recursos econòmics, fan créixer la violència masclista.

El cas de les temporeres de Huelva és l'expressió màxima de les conseqüències de les polítiques capitalistes, patriarcal i racistes. Dones treballadores i migrades, en situació d'extrema precarietat, súper explotades laboralment i sexualment als camps de maduixes. La resposta de la justícia a la seva denúncia va ser acusar-les de voler aprofitar la situació per quedar-se més temps a l'Estat, ja que, quan finalitza la temporada, són expulsades al seu país d'origen. Una sentència aberrant, que mostra la combinació de l'explotació capitalista, l'opressió patriarcal i racista i la responsabilitat de l'Estat i les seves institucions.

Per tot això afirmem que la vaga general feminista del proper 8M és una necessitat i una gran oportunitat perquè el moviment feminista, en una enorme demostració de forces, doni resposta a les diferents situacions que patim. En aquest sentit, rebutgem qualsevol intent de boicotejar aquesta jornada com és la vergonyosa convocatòria de CCOO i UGT a una aturada de 2 hores. Una vegada més, farem ús de l'eina de lluita de classes i unificadora com és la vaga general. Contra la precarietat laboral i la bretxa salarial i de pensions, contra la privatització i per la recuperació dels serveis públics a on majorment som dones treballadores, per l'abolició de la llei d'estrangeria i el tancament dels CIEs, per partides pressupostàries per destinar a veritables plans de prevenció i eradicació de les violències masclistes, de gènere i la LGTBIfòbia, contra la justícia patriarcal i per l'elecció i revocabilitat directa dels jutges, per la fi del finançament i els privilegis a l'Església Catòlica, per una educació pública, laica i amb perspectiva de gènere, entre d'altres. I també hem de denunciar la repressió que estem patint, perquè els judicis contra els dirigents polítics i socials de Catalunya són un atac, no tan sols al poble català en la lluita pel dret a l'autodeterminació, sinó que és un missatge exemplificador contra tots els pobles de l'Estat i contra tot moviment de lluita que qüestionari aquest Règim, com el moviment feminista. Per això tombar al Règim del 78 és també la nostra tasca i per això també el moviment feminista ha de fer aliança amb la resta de moviments en lluita i amb el conjunt de la classe treballadora. Des de baix i a l'esquerra, organitzem una gran vaga general feminista.

La violència de gènere: una xacra

No són casos aïlla

La dinàmica global d'ascens de la ultradreta ha estat acompanyada en molts casos de discursos contra les dones, i en particular, contra el que denominen «ideologia de gènere». Trump, Bolsonaro i VOX són alguns exemples. A l'Estat Espanyol VOX ha arribat a demanar la derogació de la llei de violència de gènere i també la tornada a la il·legalitat del dret a l'avortament. Consideren aquestes lleis com a discriminatòries cap als homes i diuen voler una legislació contra la violència domèstica, sense distinció. Aquest discurs està acompanyat d'una forta defensa de les formes de família tradicional, en oposició als drets aconseguits pel moviment LGBTI durant tots aquests anys. Un conjunt de mesures reaccionàries, conservadors i anti-drets que no casualment es produeixen en un context d'ascens de la lluita feminista arreu del món.

Nosaltres sostenim que les violències de gènere (i els feminicidis com a màxima expressió) no són un problema individual o de parella, sinó una problemàtica social que té arrels històriques: el patriarcat com a sistema d'opressió cap a les dones. El sistema patriarcal, que porta milers d'anys i ha anat canviant les seves formes, és un ordre social que disciplina els cossos a través de restriccions a la sexualitat femenina, la imposició de l'elecció heterosexual i l'apropiació del treball

social.

ts: es diu patriarcat

productiu i reproductiu de les dones. Es va consolidar quan van sorgir les primeres societats de classes i es va constituir la família monogàmica. A la dona se li van assignar tasques exclusives de cria dels fills i neteja de la casa, mentre que l'home va guardar per a sí l'exercici de la vida econòmica i política. Per això, actualment, des de petites, a les dones se'ns ensenya a ser passives i submises.

La violència de gènere és doncs la que patim les dones pel fet de ser-ho. La domèstica la que es dona a casa. La primera es refereix a una violència social, contra un col·lectiu; l'altra és circumstancial. Amb la segona, es tracta d'esborrar l'avenç social que representa el reconeixement de la primera, la violència contra el col·lectiu. Es pretén esborrar, el que ha aconseguit la lluita feminista per fer possible que la societat de conjunt reconegui la xacra estructural que pateix i perquè la dona, quan la pateix, la senti part d'un problema col·lectiu i no com una qüestió individual ni circumstancial¹.

Però a més, vivim en un món capitalista i això significa que la societat està dividida fonamentalment en dues classes, els treballadors i treballadores d'una banda i els i les capitalistes, per una altra. És a dir, explotats/des i explotadors/es respectivament. Reconèixer aquesta divisió antagònica de la societat ens serveix per a col·locar-nos sempre del costat de les explotades i per lluitar per canviar aquesta realitat que porta a la misèria i a la pobresa a la majoria de la humanitat. Però no només lluitem contra l'explotació, sinó contra totes les formes d'opressió i discriminació. I no només perquè són injustes, sinó perquè en el capitalisme, explotació i opressió, es combinen per a aixafar doblement als oprimits. Així és com els capitalistes, aprofitant-se de les situacions d'opressió, aconsegueixen augmentar els seus guanys precaritzant encara més als treballadors oprimits com passa amb les dones en el món sencer rebent un menor sou, sofrint discriminació, assetjament laboral, etc.

Per tant, la violència de gènere i els femicidis no són fets aïllats, sinó que són una expressió del sistema capitalista i patriarcal que ens necessita dòcils perquè siguem dominades. A l'Estat Espanyol cada 8 hores hi ha una denúncia per violació i en els últims 7 anys han estat assassinades més de 800 dones. Els discursos socials que s'han escoltat en aquests dies com «també maten als homes»¹ o «les dones també són violentes» no són més que part dels discursos legitimadors de la violència estructural en la qual vivim i que reacciona quan les dones ens mobilitzem i diem prou.

Els governs patronals són els principals defensors del sistema capitalista i patriarcal i utilitzen tots els mitjans per a perpetuar la situació actual de les dones. Per això, no podem esperar res d'ells. El PSOE ara s'omple la boca en defensa de la llei de violència de gènere però calla que aquesta llei no reconeix com a violència els casos on no hi hagi un vincle sentimental (si els inclogués, la xifra d'assassinades el 2018 passaria de 47 a 97) i continua finançant a l'Església Catòlica mentre manca pressupost per als programes de gènere i continuen les retallades en els serveis públics.

Com ha demostrat la història de les dones, cada avanç, cada dret guanyat i fins i tot el seu sosteniment com succeeix en molts països amb el dret a l'avortament, s'aconseguirà amb la nostra mobilització permanent. Podem aconseguir conquestes parcials però hem de lluitar amb ràbia fins a aconseguir el nostre alliberament definitiu de tota opressió i explotació construint un món socialista. **Cap pas enrere!**

Notes

¹Dins el mateix àmbit domèstic, segons les sentències del Consell General del Poder Judicial (CGPJ), entre 2008 i 2015, hi va haver 58 homes morts per les seves parelles dones, mentre que van ser 458 les assassinades per les seves parelles homes.

Sr. Sabrià: Per què no explica tota la història de la lluita per les pensions?

En el Periódico del passat 2 de gener, el Sr. Salvador Sabrià¹, diu referint-se a UGT, «El sindicat recalca que la derogació (reforma de pensions del PP del 2013) és una demanda sindical i social, que l'han defensat en el marc del diàleg social, però també en les multitudinàries manifestacions que s'han realitzat en múltiples ciutats espanyoles des que el setembre del 2017 UGT i CCOO van iniciar les marxades per les pensions dignes».

Sr. Sabrià, sembla que vostè desconeix totalment la realitat social de Catalunya i el paper dels moviments socials en les conquestes de les últimes dècades.

En els últims anys, la lluita per la defensa del Sistema Públic de Pensions no va començar el setembre de 2017 amb CCOO i UGT, sinó que va començar a inicis del 2013 com a resposta a la no aplicació d'augment de l'1,9% de pujada de l'any 2012 per part del Govern del PP.

El Col·lectiu Ronda va redactar un esborrany de demanda judicial que vàrem presentar més de 10.000 pensionistes als jutjats del Social de Catalunya. A través d'aquest procés es van començar a crear col·lectius en defensa de les pensions, començant per l'Assemblea Salvem les pensions de Sants, al Clot, Zona Franca, Hospitalet Badalona, etc.

El febrer de 2014 es va constituir, en una multitudinària Assemblea a les Cotxeres de Sants, la Marea Pensionista de Catalunya, que ha anat estenent la seva activitat i les seves iniciatives a àrees geogràfiques cada vegada més grans, alhora que va impulsar, amb altres col·lectius, la creació de la Coordinadora Estatal en Defensa del Sistema Públic de Pensions que ha estat l'eix vertebrador de les mobilitzacions dels pensionistes en

aquests dos últims anys amb centenars de milers de pensionistes en els carrers a partir del març de 2018.

Veiem positiu que CCOO UGT, defensin derogar la Reforma de Pensions del PP, però també cal exigir la derogació de la Reforma de Pensions del PSOE de 2011 que va ser avalada per aquests dos sindicats ja que, segons alguns experts, els efectes comencen a

**SI EL GOVERN NO COMPLEIX
ESTAREM AL CARRER**

**Concentració a la Plaça Universitat 2 de Febrer
11,00 h i manifestació fins tresoreria S.Social
BARCELONA**

**DEFENSA ELS TEUS DRETS
GOVERN QUI GOVERNI,
LES PENSIONS ES DEFENSEN**

Comunicació Estatal per a la Defensa del Sistema Públic de Pensions
Email: mareapensionista@gmail.com
Facebook: marea pensionista comunitat
Web: mareapensionista.org
YouTube: Marea Pensionista
Tel: 604349265 Twitter.com catalunya marea.

**MAREA
PENSIONISTA
CATALUNYA**

ser demolidors per a les persones que estan accedint actualment a una pensió. Per fer front a aquesta situació la Marea Pensionista de Catalunya defensa, en altres reivindicacions:

- Recuperació del poder adquisitiu de les pensions començant per l'1,9% perdut el 2012, i acabant per reimplantar un model de revaloració automàtica en relació a l'IPC.
- Derogació de totes les reformes laborals i de pensions a partir de Juny de 2010. Jubilació als 65 anys
- Dret als subministraments bàsics garantits (aigua, llum, gas).
- Eliminació de tota mena de

- copagament o re-pagament.
- Contra la privatització dels serveis públics que atenen a la gent gran.
- Defensem avançar cap a un model de pensió i salari mínim per sobre dels 1080 euros.
- Amb independència d'enfortir les cotitzacions socials (eliminar els topalls de cotització, incorporar variables respecte a la productivitat, eliminar les tarifes planes, revisar exempcions etc.) el finançament ha d'estar garantit per llei, de manera que obligui als Pressupostos de l'Estat a assignar, a tal efecte, les partides que cada any siguin necessàries per pagar les pensions.
- Incorporar al Règim General de la Seguretat Social dels i de les treballadors/es de la llar, amb totes les conseqüències, inclosa la prestació per desocupació i la cobertura de llacunes de cotització, que pot arribar a representar fins a un 38,10% menys de la pensió que li correspondria abans de la reforma de 2011.
- Contra La discriminació de les dones en l'accés i la quantia de les pensions.

Adriana Beidenagl i Juan Montero, membres de la Marea Pensionista de la Marina / ZF (Barcelona)

<https://kaosenlared.net/sr-sabria-por-que-no-explica-toda-la-historia-de-la-lucha-por-las-pensiones/>

Notes

1 <https://www.elperiodico.com/es/economia/20190101/ugt-reclama-al-gobierno-que-derogue-la-reforma-de-pensiones-del-pp-7222920>

Argentina. Ana María Martínez: Judici de *Crims contra la Humanitat*

Cadena perpètua per als militars genocides argentins: un triomf per continuar lluitant

L'11 d'octubre de 2018, 36 anys després dels fets, es va celebrar el judici pel segrest i l'assassinat d'Ana María Martínez, el 4 de febrer de 1982. S'imputava Jorge Norberto Apa, Cap del Destacament 201 d'Intel·ligència del Comandament d'Instituts Militars, Raúl Guillem Pascual Muñoz, Cap del Departament de Personal G1 del Comandament d'Instituts Militars i Héctor Luis Rius Ereñú (mort el 20 de juny de 2017), Cap del Departament d'Operacions G3 del Comandament d'Instituts Militars, acusats d'haver arbitrat els mitjans necessaris (tan humans com materials) per privar il·legítimament de llibertat a Ana Maria, per la seva condició de militant del *Partido Socialista de los Trabajadores*, i després treure-li la vida.

El Tribunal va estar format pels jutges Silvina Mayorga, Daniel Gutiérrez i Marcelo Díaz Cabral, amb Marcelo García Berro com a fiscal.

La sentència de cadena perpètua per als militars genocides només es pot explicar per la gran lluita dels organismes de Drets Humans d'Argentina, encapçalats per les *Madres y Abuelas de Plaza de Mayo*, el gran treball d'investigació, documentació i legal del Dr. Pau Llonto, la Secretaria de Drets Humans de Buenos Aires i Nacional, amb el suport de la Comissió Ana María Martínez, formada per excompanys del PST de San Martín i Mar del Plata. Cal fer una especial menció a Carmen Mitrovich, que va impulsar la seva formació i va dedicar dies i dies a buscar i localitzar, després de tants anys, a testimonis del segrest i desaparició d'Ana Maria. Finalment, la unitat d'acció dels diferents partits sorgits de la divisió del PST, que sense deixar de banda les seves

diferències en altres temes, van anar junts a aconseguir el judici i càstig als genocides.

La defensa dels genocides va negar les acusacions, com era d'esperar, plantejant que va ser un cas privat, que res tenia a veure amb la condició de militant revolucionària d'Ana Maria.

En el mateix sentit es va expressar Jorge Norberto Apa, l'únic dels dos acusats present, que va fer un al·legat final en el qual, amb prepotència i la impunitat que va tenir, va expressar que era un general nomenat pel president Alfonsín i que el congrés de la nació, mai va rebutjar el seu nomenament. Com si aquest nomenament, amb president i parlament «democràtic», fos una garantia dels Drets Humans i posés a tots els genocides a la presó. Això va provocar una major indignació en tots els presents. Indignació que es va transformar en un sol crit d'alegria quan el jutge Marcelo Díaz Cabral va acabar de llegir la sentència. I per primera vegada en un Tribunal Penal, després de cants i crits d'alegria de tots els presents, es va cantar la Internacional, en homenatge a Ana Maria, als 100 companys del PST assassinats i als 30.000 desapareguts del país.

Finalment, va quedar present que la condemna a aquests dos genocides després de 36 anys, serveix com a impuls a continuar la lluita perquè tots els genocides, per molt temps que passi, puguin estar on es mereixen: en una presó comuna, sense cap privilegi per la resta de la seva vida.

*Guillermo Schelling
Querellant i testimoni en la causa
d'Ana María Martínez*

El proper 1 de febrer es commemora el 39è aniversari de l'assassinat de la nostra companya Yolanda González a mans d'un comando del Batallón Vasco-Español dirigit per Emilio Hellín, militant de Fuerza Nueva i col·laborador de les forces de seguretat.

El passat 20 de novembre es va descobrir una placa recordant la seva trajectòria a la plaça que porta el seu nom al barri de La Latina de Madrid, en què va viure. Des de llavors, la placa ha estat atacada quatre vegades, tot i que veïns del barri l'han anat arreglant i des del passat 14 de desembre van constituir l'Assemblea Yolanda González. Aquesta assemblea convoca un acte el 2 de febrer amb el lema «Yolanda es queda en el Districte». Aquest any, la commemoració coincideix amb l'auge de l'extrema-dreta, com sempre emparada per l'aparell d'estat. Per això, ara més que mai:

Yolanda, fins al socialisme, sempre!

Kurdistan siria

Els kurds de Síria, entre l'espasa i la paret

El passat 19 de desembre, Donald Trump va anunciar, després d'una conversa telefònica amb el president turc Recep Tayipp Erdogan la retirada de les tropes nord-americanes desplegadas al Kurdistan siria. Era la llum verda perquè Turquia pugui atacar les milícies kurdes, aliades del PKK, el partit kurd de Turquia. Des de l'inici de la intervenció nord-americana ordenada per Obama per contenir el Daeix i posicionar soldats a Síria, els Estats Units s'han aliat militarment amb els kurds. Ara, amb el règim de Baixar Al-Assad a punt de guanyar la guerra gràcies al suport de l'Iran i Rússia, i Erdogan en plena ofensiva, els kurds es troben atrapats entre dos focs.

No és el primer cop que Turquia ataca els kurds de Síria. El gener de 2018, va envair, amb l'ajuda de grups jihadistes, el cantó d'Afrin que formava part de la Federació Democràtica del Nord de Síria.. Després de dos mesos de resistència, Afrin va caure en mans de l'exèrcit turc i de les milícies jihadistes, que actuaven utilitzant les banderes de l'Exèrcit Siria Lliure. L'octubre Turquia va bombardejar la iutat de Kobane, que va resistir el 2012 l'atac de l'Estat Islàmic amb l'ajut de l'aviació nord-americana..

Què pretén Turquia?

Aquests atacs formen part d'una política que té arrels molt profundes. En primer lloc, Erdogan vol impedir que des de Síria s'estabilitzi una autonomia kurda que serveixi d'exemple al Kurdistan turc i barrar el pas de les milícies kurdes a Turquia.

Al mateix temps, la intervenció pretén, en plena campanya per les eleccions municipals de l'abril, des-

viar l'atenció sobre els problemes polítics, econòmics i socials que pateix Turquia: els continus escàndols de corrupció, la inflació i l'atur, la caiguda de la lira que l'ha portat a un pas de demanar un rescat al Fons Monetari Internacional, els atacs als drets democràtics i el seu autoritarisme després del cop fallit de 2016. Així, utilitzant el nacionalisme turc, Erdogan reprimeix l'oposició política i sindical amb purgues massives a la funció pública, detencions i atacs a la llibertat d'expressió.

Finalment, cal emmarcar les amenaces en el context de les revolucions àrabs i en clau siriana: l'objectiu és acabar amb el que queda de la revolució de 2011 en què centenars de milers de sirians es van alçar per reclamar justícia social i les llibertats democràtiques contra el règim de Bashar Al Assad, que va reprimir brutalment el moviment. Vuit anys després, cal recordar que l'onada revolucionària de 2011 va posar en qüestió l'estabilitat dels règims dictatorials dels països del Magreb i del Pròxim Orient (hi va haver revolucions a Tunísia, Líbia, Egipte, el Iemen, Bahrain i un ressorgiment del moviment popular al Marroc, el Sàhara Occidental, Algèria, Turquia, l'Iran, o l'Iraq). Les manifestacions populars en defensa de millors

condicions de vida i de treball van ser ofegades en sang. A Síria, una aliança heterogènia, dels que es sentien amenaçats per l'onada, ha col·laborat a derrotar la revolució: milícies sectàries estrangeres, grups jihadistes internacionals, potències regionals (Iran, l'Aràbia Saudita, Turquia i Qatar) i les potències internacionals (Rússia, Estats Units, França, Gran Bretanya) El trident de la dictadura, el fanatisme i l'imperialisme ha treballat per tenallar la revolució: es tractava de convertir Síria en el tallafocs davant l'incendi revolucionari que sacsejava una regió estratègica.

La revolució a Síria i la qüestió kurda

És en el marc de la revolució a Síria que es pot entendre la creació de la Federació Democràtica del Nord de Síria, també coneguda com Rojava, per les milícies kurdes. L'autonomia de les regions kurdes és un producte directe de la revolució: les tropes d'al-Assad se'n van retirar el 2012 per defensar els centres del poder de la gent que reclamava el canvi. Objectivament, el poble kurd ha format part de l'ascens contra el règim per defensar el reconeixement dels seus drets com a poble, però el moviment revolucionari no va incorporar les seves reivindicacions nacionals (ni

tan sols entre els sectors d'esquerra, sota la influència del panarabisme). Alhora sectors de l'Exèrcit Sirià Lliure des del principi van pensar que Turquia els ajudaria i es van plegar a la seva agenda, aliant-se amb el principal enemic del poble kurd. Per la seva banda, la direcció de les organitzacions kurdes majoritàries que podrien haver aportat una col·laboració substancial a l'aixecament, es van desmarcar del moviment revolucionari i es van limitar a defensar el seu territori, buscant aliances amb el Estats Units i Rússia sense entrar en una confrontació amb Al-Assad. Una política que es pagarà cara: tan bon punt el règim hagi liquidat l'últim feu rebel, es girarà contra els kurds.

En el Fòrum Social Mundial de 2013 a Tunísia, des de la UIT-QI i Lluita Internacionalista vam treballar conjuntament amb les principals forces de l'esquerra siriana i la direcció europea del PYD per arribar a un acord per impulsar una campanya internacional de suport a la revolució siriana i a la lluita del poble kurd. Però aquest acord signat, no va passar del paper¹. La importància d'aquesta confluència – només possible amb un reconeixement mutu- hauria pogut canviar el curs de la guerra.

La lluita contra l'Estat islàmic

L'Estat Islàmic sorgeix gairebé dos anys després de l'esclat de la revolució.. El Daeix no atacava el règim sinó el territori que havia quedat fora del seu control, en mans dels rebels o dels kurds, cosa que afavoria tant Al-Assad com Turquia: els morts per frenar els jihadistes no els han posat ni l'exèrcit sirià ni els seus aliats, ni tampoc l'exèrcit turc ni el nord-americà, els han posat els que es van alçar contra al-Assad i els kurds. L'estat siria i el turc, cadascun pels seus interessos, van prestar el seu suport a Estat Islàmic: compra de petroli, fronteres poroses a l'entrada de combatents i armes...

Per altra banda, Els Estats Units van decidir utilitzar als kurds com a carn de canó per contenir Daesh, la nova «guerra contra el terror» que va justificar que Obama, que havia començat la retirada de l'Iraq, tornés a enviar tropes, ara també a Síria. Després de la defensa heroica de Kobane, les YPG amb el suport mi-

litar d'Estats Units, van començar a guanyar posicions a l'Estat Islàmic, no només de territoris de població kurda, sinó també localitats àrabs, imposant el seu control i sense restablir els comitès populars que s'havien organitzat amb la revolució. També el PYD va col·laborar en l'avanç del règim a Alep. D'aquesta forma la direcció kurda rebia el suport militar d'Estats Units, i el polític de Moscou.. Suports relatius i temporals, perquè cap de les dues grans potències va fer res per aturar les agressions turques contra els kurds ni tampoc per donar-los veu a les negociacions d'Astanà.

Les potències estrangeres i Bashar Al-Assad han utilitzats els kurds i els rebels els uns contra els altres sabent que, amb d'aquesta lluita fratricida, els dos serien derrotats. El resultat és desastrós: forces opositores sirianes col·laborant amb Turquia en la invasió d'Afrin... i la direcció del PYD demanant ajuda al règim d'Al-Assad... en defensa la integritat territorial siriana! És a dir de l'estat que els ha oprimint i marginat durant dècades.

El règim d'Al-Assad, que ja comença a ser blanquejat internacionalment per tapar el seu genocidi i començar una «reconstrucció» sobre el seu aparell de repressió criminal, es prepara per acabar amb l'autonomia de facto dels kurds, i ja ha advertit que no està disposat a reconèixer-la. Hi ha un consens de tots els poders regionals i internacionals per liquidar el moviment popular revolucionari i establir el règim de Damasc amb Al-Assad al capdavant.

Pot semblar contradictori que estats i potències amb interessos diferents, puguin actuar de comú acord i coordinar-se entre elles per no fer-se massa mal. No es pot trobar una explicació del que passa a Síria des d'una visió de blocs i superestructures. Només des de l'anàlisi de la lluita de classes es pot entendre la situació: l'ofensiva de tots els poders regionals i internacionals té per objectiu principal sufocar la revolució i restablir el control dels estats i ja han decidit que ho faran sota Al-Assad.

Davant aquest consens contrarevolucionari cal articular la solidaritat de tots els revolucionaris sirians siguin àrabs, kurds o de qualsevol altre grup, que estan contra el règim d'Al-Assad i les potències regionals i internacionals. Cal evitar el blanquejament del genocida denunciant els seus crims, exigir l'alliberament de les desenes de milers de presoners polítics, enfrontar-se al reconeixement del criminal i a la reobertura d'ambaixades a Damasc i recordar que Al-Assad se sosté gràcies als exèrcits ocupants, sobretot de l'Iran, a més d'insistir que els refugiats mai no podran tornar a casa mentre el botxí continuï al poder.

Lluita Internacionalista ha estat i continuarà estant al costat dels pobles de Síria. Ara el poble kurd es troba sol davant les potències i el règim siria i necessita tot el suport i la solidaritat per defensar la seva lluita i el seu dret d'autodeterminació.

20 de gener de 2019

Andreu Pagés i Cristina Mas

1. <http://luchainternacionalista.org/spip.php?article2474>

Veneçuela

No avalem l'intervencionisme de Trump ni Bolsonaro. Ni reconeixem l'autogovern de Juan Guaidó. Però no li donem cap suport a l'autoproclamat «govern» de Maduro.

Com a socialistes internacionals som categòrics a l'hora de rebutjar l'intervencionisme polític de l'imperialisme a Veneçuela, per via de l'ultra reaccionari de Trump, que reconeix l'autodeclarat president Juan Guaidó. Així com també rebutgem el reconeixement dels governs capitalistes de Bolsonaro, Macri, Piñera i d'altres.

No són ells els cridats a parlar de «democràcia» i «drets humans». Els governs dels Estats Units, des de sempre, han avalat tota mena d'intervenció militar i política contra els pobles del món. Tampoc no poden parlar de drets «socials» governs com els de Bolsonaro, Macri o Piñera que retallen drets i exploten als seus pobles de la mà de l'FMI i les multinacionals. Per això, tampoc reconeixem l'autoproclamat «govern» de Guaidó, que és un polític veneçolà representant de la vella política patronal i pro-ianqui de Veneçuela.

Dit tot això, també diem que això no vol dir donar-li cap aval ni suport polític al règim dictatorial de Nicolás Maduro. Encara menys reconeixem que sigui un govern «socialista» i d'«esquerra». És Maduro i el seu fals «socialisme del Segle XXI» el responsable de la fam que viu el poble veneçolà. Com també és responsable per la gran confusió que ha creat al poble treballador veneçolà i del món sencer. Ha estat la seva política patronal famejadora i repressiva la que ha portat al fet que milers i milers de veneçolans caiguin en la confusió de creure que polítics de dreta i pro-ianquis els poden treure d'aquesta greu crisi social i humanitària.

Maduro ha anunciat la ruptura de relacions amb els EUA i ha fet un nou discurs «antiimperialista». Però no ha pres ni pren cap mesura amb les multinacionals del petroli que estan associades amb PDVSA, com la nord-americana Chevron o la Total, Shell, Repsol o Lukoil. Tampoc ha deixat de pagar el deute extern ni ha trencat relacions amb la banca estrangera i ni amb altres multinacionals mineres. Nicolás Maduro, Diosdado Cabello, units a les forces armades Bolivarianes, constitueixen un govern capitalista cívic-militar que ha portat el salari a 6 dòlars i provocat una catàstrofe social i milions de refugiats. Governen pactant amb les multinacionals (empreses mixtes en petroli i mineria) i a favor dels grans empresaris nacionals i de l'anomenada «boliburguesia» militar i civil. Aquesta és la veritat que ningú que es digui d'esquerra pot seguir negant. Per això, el 2018 el que van créixer van ser les vagues de treballadors de la salut, de l'educació, del ciment, petroliers i empleats públics per un salari digne i per menjar.

Però no per això podem avalar cap intervenció ni ingerència imperialista a Veneçuela. Ni cap intent de cop militar. Sabem que l'imperialisme i els sectors de la dreta pro-ianqui veneçolana vol aprofitar l'odi popular que ha generat el règim de Maduro per tractar de tornar al poder i per ser ells els qui prevalguin en els negocis capitalistes. Amb l'autoproclamat «govern» de Guaidó busquen dividir a les forces armades que avui majoritàriament donen suport al règim de Maduro, ja que gran part de la seva alta oficialitat participa dels negocis.

El nostre partit germà de Veneçuela, el Partido Socialismo y Libertad (PSL), ha assenyalat clarament un camí independent i de classe: «Hem de dir que no és cert que el 23 de gener s'obrirà un canvi polític a favor dels treballadors i el poble. No podem crear-nos falses expectatives (...) L'única manera de derrotar el «paquetazo» de retallades del govern i aconseguir una sortida de la crisi al servei dels treballadors és amb la mobilització i la lluita oberta i popular. No és amb negociacions a l'esquena del poble treballador ni

ump, Macri i pro-ianky de polític al uro

amb la ingerència de l'imperialisme i dels seus governs aliats de la regió com es resoldrà la tragèdia econòmica i social que pateix el poble veneçolà. Una intervenció ianqui no portaria res de bo per al poble i condemnem als que irresponsablement la invoquen. (...) només amb la mobilització unitària, autònoma i independent de les treballadores, els treballadors i el poble, que marqui distància dels partits representats a l'AN (Assemblea Nacional) i al Gran Pol Patriòtic-Psuv, podrem derrotar el govern i al seu «paquetazo» de mesures antiobreres i antipopulars. Hem de confiar en les nostres pròpies forces organitzades i mobilitzades en els carrers del país «(declaració del PSL, secció UIT-QI, 2019.01.19 www.laclase.info).

Des de la UIT-CI seguim donant suport a la mobilització obrera i popular independent del poble veneçolà per aconseguir una sortida obrera i popular a la crisi que, amb un altre govern dels de baix, imposi mesures d'emergència per aconseguir un salari igual a la cistella bàsica indexat mensualment, un pla d'importació d'aliments i medicines, el no pagament del deute extern, que el petroli sigui 100% estatal sense empreses mixtes ni transnacionals, que tots aquests recursos es facin servir per a salut, educació, salaris, jubilacions. Com també lluitem per les plenes llibertats democràtiques, per protestar, fer vagues i sense presos polítics i sindicals.

En aquest marc reiterem la crida a no reconèixer a l'autogovern de Guaidó i a repudiar tota ingerència imperialista com qualsevol intent colpista a Veneçuela.

23 gener 2019

Unitat Internacional dels Treballadors
- Quarta Internacional (UIT-CI)

<http://uit-ci.org/index.php/noticias-y-documentos/95-declaraciones/2172-2019-01-24-01-59-18>

Cap legitimitat a les amenaces del Govern de Sánchez!

Pedro Sánchez encapçalava l'últimàtum de la Unió Europea perquè el govern Maduro convoqués eleccions en 8 dies o reconeixeria el govern autoproclamat de Guaidó, seguint els passos de Trump i els països del bloc de Lima. Rebutgem la intervenció de l'imperialisme, dels governs de Trump i la Unió Europea que volen dictar i controlar la sortida política a l'extrema situació que viu Veneçuela. El govern de l'estat espanyol, que va participar directament en el fracassat cop d'estat de 2002, no té cap legitimitat per dictar el futur a Veneçuela.

Combatem el govern de fam i repressió de Maduro, que lluny d'avançar cap a cap socialisme, ha enfonsat en la misèria al poble veneçolà i emmordassa la protesta. Rebutgem que la sortida al corrupte govern de Maduro sigui l'autoproclamat de Guaidó, titella de l'imperialisme.

La sortida a la situació en favor de la classe obrera i el poble, per la qual lluiten els nostres companys / es del Partit Socialisme i Llibertat (PSL) a Veneçuela només pot arribar de la mobilització obrera i popular, de la construcció d'una alternativa dels i les treballadores, recolzada en el moviment sindical emergent, en la recentment constituïda Intersectorial sindical, en els sectors en lluita com els docents, i els sectors els que estan trencant per l'esquerra amb el chavisme. Per un g o v e r n dels i les treballadores.

32 anys de la mort de Nahuel Moreno

Una vida de lluita pel partit revolucionari i la internacional

El 27 de gener de 1987, als 62 anys, va morir a Buenos Aires el més important dirigent del trotskisme llatinoamericà, defensor incansable de les banderes de Trotski i fundador del corrent polític en què militem.

Hugo Miguel Bressano Capacete va néixer el 1924 a Alberdi, un poble agroromader de la província de Buenos Aires. Des de molt jove va abraçar els principis del socialisme revolucionari i, quan es va instal·lar a Buenos Aires per cursar els seus estudis secundaris, va ser rebatejat com a Nahuel (tigre a llengua maputxe) i Moreno, pel color del seu cabell.

El 1944 va abandonar les

discussions de saló del trotskisme per fundar el GOM (*Grupo Obrero Marxista*) amb un petit grup d'obrers, amb els quals es va traslladar a Villa Pobladora (a Avellaneda, cor industrial del país). La participació i el pes en emblemàtiques vagues, com les de la frigorífica Anglo-Ciabasa, van donar fama a Avellaneda de «comuna» del trotskisme, en ple apogeu peronista.

Aquesta experiència de lligam amb el moviment obrer va quedar gravada per sempre en Moreno i és la pedra basal del que ell anomenava «trotskisme bàrbar» que va caracteritzar a tots els partits revolucionaris que ell va contribuir a fundar en les dècades següents a l'Argentina (el PRT, el «gloriós» PST i el MAS, que va arribar a ser un dels partits trotskistes més importants) i en altres països com Colòmbia, on va estar exiliat en els anys de la dictadura.

Així mateix, convençut que els problemes dels treballadors i sectors populars no poden ser resolts en el marc nacional, Moreno va intervenir en els grans debats teòrics i polítics que van desafiar a les avantguardes a nivell mundial (Estats obrers burocràtics, guerrillerisme ...), i va treballar incansablement per reorganitzar les

forces revolucionàries i reconstruir la IV Internacional que va fundar Trotski el 1938. Successora d'aquests esforços és l'actual UIT-CI, de la qual Lluita Internacionalista, al costat de molts altres partits, formem part.

Trenta-dos anys després, el nostre millor homenatge continua sent desenvolupar amb força el seu llegat d'absoluta vigència. És a dir, la lluita per la construcció d'una direcció revolucionària a cada país i al món per avançar cap a governs de treballadors i el socialisme amb democràcia obrera. En aquesta tasca seguim conseqüentment compromesos, reivindicant els principis i la moral revolucionària que van caracteritzar a Moreno durant tota la seva vida, així com la seva confiança en què la classe treballadora pot derrotar per sempre al sistema imperialista patriarcal inhumà: «*No hi ha cap déu que hagi fixat que no puguem fer-ho*».

'Nahuel Moreno, fins al socialisme sempre!

Visca l'organització revolucionària de les treballadores i els treballadors: la Quarta Internacional!

*Extractes
d'Izquierda Socialista 414
Gener 2019*

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.lluitainternacionalista.org>
facebook: [lluaitinternacionalista](https://www.facebook.com/lluaitinternacionalista)

